

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: **Ing. Z.**, bytom T., zastúpená advokátom JUDr. R., Advokátska kancelária v T., proti žalovaným: **1/ Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny**, Župná námestie č. 5 - 6, Bratislava, **2/ Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Trnave**, Jána Bottu č. 4, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného 1/ zo dňa 21. decembra 2005, č. 10 569/2005-GR, o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S 16/2006-163 zo dňa 27. marca 2008 v spojení s opravným uznesením č. k. 14S 16/2006-188 zo dňa 24. júna 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S 16/2006-163 zo dňa 27. marca 2008 v spojení s opravným uznesením č. k. 14S 16/2006-188 zo dňa 24. júna 2008 v časti týkajúcej sa veci samej **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného 1/ zo dňa 21. decembra 2005 č. 10 569/2005-GR a rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava č. 8190 zo dňa 26. októbra 2005 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému 2/ na ďalšie konanie, žalobu voči žalovanému 1/ **z a m i e t a** a v ostatnej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom rozhodnutie žalovaného 1/ uvedené v úvodnej časti tohto rozhodnutia a rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava č. 8190 zo dňa 26. októbra 2005 zrušil a vec vrátil žalovanému 1/ na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania na účet jej právnych zástupcov do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného 1/ mal preukázané, že žalovaný týmto rozhodnutím potvrdil rozhodnutie I. stupňového správneho orgánu služobného úradu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava zo dňa 26.10.2005 č. 8190, ktorým bola žalobkyňa odvolaná zo služobného miesta, na ktoré bola menovaná s poukazom na skutočnosť, že jej štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené a služobný úrad v rámci schválenej systematizácie nemal iné voľné štátnozamestnanecké miesto, podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o štátnej službe), stotožniac sa so skutkovými a právnymi závermi správneho orgánu prvého stupňa. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom predpokladaným postupom a nesplnil tak zákonné podmienky pre ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne odvolaním. Konštatoval, že pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú žalobkyňou v priebehu správneho konania, je potrebné prisvedčiť žalobkyni, že postupom správnych orgánov došlo k porušeniu jej práva ako účastníčky administratívneho konania. Nesúhlasil s právnym výkladom žalovaného 1/ ust. § 125 ods. 1 písm. a/ až d/ zákona o štátnej službe. Podľa názoru krajského súdu vydanie rozhodnutia vylúčeným zamestnancom je procesnou vadou, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov v danom prípade došlo k zásadnému pochybeniu správnych orgánov, keď sa v súlade so zákonnou úpravou nevysporiadali so vznesenou námietkou s poukazom na zákonné znenie ust. § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe (nesprávne uvedený zákon č. 512/1991 Zb.) a ust. §§ 9 až 12 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len Správny poriadok). Poukázal na to, že pokiaľ sa týka ďalších žalobných dôvodov, aj tu došlo k závažným pochybeniam na strane správnych orgánov, pretože možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, vyjadruje zákonný nárok účastníka správneho konania, majúca za to, že v takých časových súvislostiach, v akých postupovali

správne orgány pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, to ani nebolo možné. Krajský súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že k zásadnému pochybeniu došlo pri vypracovávaní rozhodnutia, ktoré bolo potvrdené odvolacím orgánom aj v tom smere, že nebolo dostatočne v súlade so zákonnou úpravou oboznámené, či a v akých odboroch v nadväznosti na geografickú vzdialenosť a odbornú príbuznosť k odboru a miestu výkonu doterajšej štátnej služby mal ÚPSVR voľné iné miesto. Uviedol, že bolo povinnosťou správneho orgánu v zmysle postupnosti pozícií stanovených v § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe skúmať a jednoznačne odôvodniť, prečo bolo žalobkyni ponúknuté služobné miesto tak geograficky ako aj obsahovo vzdialené od doterajšieho výkonu štátnej služby, do ktorej bola menovaná. Mal zo to, že v konaní došlo k vydaniu rozhodnutia trpiaceho nedostatkom spočívajúcim v nedostatočnom odôvodnení a následnej nepreskúmateľnosti. Krajský súd vzhľadom na uvedené dôvody považoval teda za preukázané, že v konaní a rozhodovaní správnych orgánov oboch stupňov došlo k viacerým pochybeniam, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušil a vec vrátil žalovanému 1/ na ďalšie konanie podľa § 250j ods.2 , písm. a/ O.s.p..

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobkyni priznal náhradu trov konania, ktoré jej vznikli zaplatením súdneho poplatku a právnym zastúpením, pretože bola v konaní úspešná.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný 1/. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za nesprávne, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil, že súd prvého stupňa nielen nepodriadil správne faktickú skutkovú podstatu pod skutkovú podstatu právnú, ale nepostupoval správne ani z hľadiska relevantného právneho stavu pri interpretácii ustanovení a ich aplikácii na posudzovanú vec, ako aj že, pri svojom rozhodovaní nesprávne posudzoval vec po právnej stránke a z predložených listinných dôkazov, výpovedí ako aj samotných zákonov vyvodil nesprávne právne závery. Namietal, že súd prvého stupňa neposudzoval vec podľa zákona o štátnej službe účinného v čase vydávaných rozhodnutí t. j. ustanovení účinných do novely prijatej zákonom č. 231/2006 Z.z., ale podľa znenia účinného po novele - od 1.6.2006. Nesúhlasil s interpretáciou súdu prvého stupňa aplikácie § 125 zákona o štátnej službe a ani s jeho záverom, že došlo k porušeniu práv žalobkyne ako účastníčky konania a rozhodnutie bolo vydané vylúčeným zamestnancom, poukazujúc na § 1 Správneho poriadku a na zákon

č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. K veci samej predložil právne stanovisko k aplikácii § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe, konštatujúc, že právnym dôvodom pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa tohto ustanovenia je zrušenie štátnozamestnaneckého miesta v systematizácii a úrad nemal povinnosť žalobkyni ponúknuť trvalé preloženie do iného služobného úradu a pokiaľ tak aj urobil, konal iniciatívne, nad rámec svojich povinností, keďže zabezpečenie trvalého preloženia do iného služobného úradu nie je vo výlučnej pôsobnosti dotknutého služobného úradu a preto nemožno takéto trvalé preloženie považovať za podmienku, ktorú musí služobný úrad splniť. Uviedol, že podľa jeho názoru neprišlo k porušeniu zákona o štátnej službe a bol daný dôvod na postup podľa § 40 ods. 2, písm. b/, s poukazom, že tento názor potvrdzuje rozhodnutie Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny SR zo dňa 30.10.2006 č. 33887/2006, ktorým nebolo vyhovené protestu prokurátora Generálnej prokuratúry SR č. VI/2 Gd 3071/06-17 zo dňa 25.8.2006. Vytýkal súdu prvého stupňa, že v preskúmvacom konaní nepostupoval podľa § 250j O.s.p., pretože jeho úlohou bolo preskúmať rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, pričom žalobkyňa síce v žalobe uviedla, že vydaním oboch rozhodnutí bol hrubo porušený zákon a nerešpektovaná zásada zákonnosti, avšak neuviedla, akú súvislosť a vplyv mohli mať na rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru ňou uvádzané námietky v žalobe.

Žalobkyňa navrhovala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Poukázala na to, že žalovaný v odvolaní zotrval v podstate na skutkových a právnych dôvodoch uvedených v preskúmvanom rozhodnutí. S dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného nesúhlasila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo vyhovené žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný 1/ potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a odvolanie žalobkyne zamietol, ktorými rozhodnutiami bol skončený štátnozamestnanecký pomer

žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného 1/ a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmito rozhodnutiami prechádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov vznesenými v preskúmvacom konaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V priebehu odvolacieho konania odvolací súd pribral do konania ako účastníka na strane žalovaného Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Trnave, Jána Bottu č. 4, Trnava uznesením č. k. 1 Sžo 162/2008 zo dňa 23.2.2009 v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 92 ods. 2.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného 1/ a v rámci tohto konania posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu prvého stupňa, ktorými rozhodnutiami bol skončený štátnozamestnanecký pomer žalobkyne v intenciách zákona o štátnej službe účinného do 31.5.2006.

Podľa § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31.5.2006 konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len "konanie") sa vzťahuje na veci týkajúce sa štátnozamestnaneckého pomeru okrem

- a) výberového konania do prípravnej štátnej služby a do dočasnej štátnej služby,
- b) kvalifikačnej skúšky a nominačnej skúšky,
- c) zriaďovania výberovej komisie, zriaďovania kvalifikačnej komisie, zriaďovania disciplinárnej komisie a poradných orgánov zriaďovaných podľa tohto zákona alebo služobných predpisov,
- d) pracovnej cesty.

Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - Správny poriadok) ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 126 písm. b/ zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31.5.2006 v prvom stupni koná a rozhoduje príslušný orgán, ktorým je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Zákonodarca v právnej norme § 125 ods. 1 teda ustanovil, že konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa vzťahuje na veci týkajúce sa štátnozamestnaneckého pomeru okrem vecí pod písmenom a/ až d/, čím vylúčil, že na tieto veci sa konanie nevzťahuje. Z uvedeného vyplýva, že podľa § 125 ods. 1 sa konanie vzťahuje na vznik, zmenu a skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, a preto sa na takéto konanie pokiaľ zákon o štátnej službe neustanovuje inak, vzťahujú predpisy Správneho poriadku subsidiárne.

Z právnej úpravy zákona o štátnej službe účinného do 31.5.2006, teda platnej v čase rozhodovania správnych orgánov oboch stupňov v danej veci, nevyplýva osobitná úprava postupu správneho orgánu v prípade, že voči osobe rozhodujúcej v konaní vo veci vzniku, zmeny alebo skončenia štátnozamestnaneckého pomeru dotknutý účastník (zamestnanec) vznesie námietku zaujatosti, z ktorých dôvodov sa na postup správneho orgánu vzťahuje právna úprava ustanovená v §§ 9 až 12 Správneho poriadku, upravujúca vylúčenie zamestnancov správneho orgánu.

Podľa názoru odvolacieho súdu, zhodne s názorom súdu prvého stupňa, pokiaľ vedúca služobného úradu, ako orgán príslušný na konanie a rozhodnutie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (§ 126 písm. b/) v prvom stupni námietku zaujatosti vznesenú žalobkyňou nechala bez povšimnutia a pokračovala v konaní a dokonca rozhodla, konala v rozpore s § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe v spojení s §§ 9 až 12 Správneho poriadku, ktoré protiprávne konanie mohlo mať vplyv na zákonnosť jej rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že táto skutočnosť unikla pozornosti aj žalovanému 1/, ktorý rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, stotožniac sa v celom rozsahu s jeho právnymi a skutkovými dôvodmi, potvrdil, nebolo možné považovať ani jeho rozhodnutie v súlade s procesnými predpismi.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov nepostupovali ani v intenciách právnych noriem zákona o štátnej službe platného v čase rozhodovania ustanovujúcich skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním.

Podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31.5.2006 v prípravnej štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c).

Podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe účinného do 31.5.2006 štátneho zamestnanca možno s jeho súhlasom trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby, do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby alebo do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby a v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis štátnozamestnaneckého miesta.

Podľa § 32 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnejmu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe je zrušenie jeho štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 a služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto.

Základnou podmienkou použiteľnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, spočívajúceho na viacerých skutočnostiach, je nadbytočnosť zamestnanca a ďalšou podmienkou je, že štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4. Splnenie povinností

vyplývajúcich zamestnávateľovi z ustanovenia § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe je hmotnoprávnou podmienkou platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany zamestnávateľa, pričom splnenie tejto podmienky musí preukázať zamestnávateľ.

Právna norma ustanovená v § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe rozlišuje dve eventuality: prvú, ktorá vychádza z toho, že zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať a druhú, ktorá predpokladá, že zamestnanec nie je ochotný prejsť na iné, pre neho vhodné miesto výkonu štátnej služby. Nemožnosť zamestnávať zamestnanca teda znamená, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca žiadne také miesto výkonu štátnej služby, ktoré predpokladá práva úprava taxatívne ustanovená v § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe. A až po preukázaní splnenia tejto podmienky je splnená jedna z podmienok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním a t. j. nemožnosť zamestnanca vôbec ďalej zamestnávať. Zamestnávateľ v zmysle ustanovenia § 29 ods. 4 musí totiž ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca, záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne, predovšetkým však je povinný ponúknuť to voľné miesto, ktoré sa vzhľadom na jeho zdravotný stav, pracovné schopnosti a kvalifikáciu javí pre neho ako vhodné.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že so žalobkyňou pred doručením rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru sa nekonalo o trvalom preložení v zmysle podmienok zákonných ustanovení (§ 29 ods. 4 zákona o štátnej službe), majúce za následok, že nemohli nastať jednoznačné podmienky pre ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2, písm. b/, keďže z administratívneho spisu vyplýva, že vedúca služobného úradu síce žalobkyni písomne oznámila zrušenie jej štátnozamestnaneckého miesta a súčasne jej ponúkla možnosť trvalého preloženia na vykonávanie štátnej služby v služobnom úrade Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota, s tým, aby sa vyjadrila k možnosti trvalého preloženia do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby najneskôr do 26.10.2006 do 12.00 hod., pričom žalobkyňa toto oznámenie prevzala dňa 26.10.2005 o 8.50 hod., pretože vzhľadom na takéto časové súvislosti, v akých postupoval správny orgán prvého stupňa pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 40 ods. 2, písm. b/, ktoré sú hmotnoprávne podmienky platného skončenia

štátnozamestnaneckého pomeru, preukázanie ktorých zaťažuje služobný úrad, ani nebolo možné.

Nemožno súhlasiť s názorom správnych orgánov oboch stupňoch o jednoznačnej nadbytočnosti žalobkyne v sústave štátnozamestnaneckých miest v tom istom služobnom úrade, prípadne v inom služobnom úrade, ako aj s argumentáciou žalovaného 1/, že zákon nemôže ukladať služobnému úradu povinnosť, ktorá prekračuje jeho pôsobnosť, keďže zabezpečenie trvalého preloženia do iného služobného úradu nie je vo výlučnej pôsobnosti dotknutého služobného úradu a preto nemožno takéto trvalé preloženie považovať za podmienku, ktorú musí služobný úrad splniť a tým, že úrad v danej veci zisťoval, či existuje na niektorom úrade práce voľné miesto, konal iniciatívne nad rámec svojich povinností. Takýto názor žalovaného správneho orgánu je neakceptovateľný, pretože právna úprava ustanovená v § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe umožňuje štátneho zamestnanca na základe jeho písomného súhlasu trvalo preložiť na vykonávanie štátnej služby nielen na tom istom služobnom úrade, ale aj na inom služobnom úrade a dokonca aj v inom odbore štátnej služby, taktiež je možné zmeniť opis činnosti štátnozamestnaneckého miesta toho istého odboru štátnej služby a toho istého služobného úradu. Na správnom orgáne konajúcom v konaní o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním je preukázanie splnenie všetkých hmotnoprávných podmienok ustanovených v § 40 ods. 2, písm. b/, teda aj konanie so štátnym zamestnancom vo veci možného preloženia podľa § 29 ods. 4, ktoré konanie z administratívneho spisu žalovaných správnych orgánov v danej veci nevyplýva.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na námietku žalovaného 1/, že povinnosťou súdu prvého stupňa bolo v zmysle § 250j O.s.p. preskúmať a posúdiť žalované rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru a postup správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, pričom žalobkyňa v žalobe neuviedla, akú súvislosť a vplyv mohli mať jej námietky na zákonnosť tohto rozhodnutia, pretože súd prvého stupňa správne preskúmaval zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov oboch stupňov v rozsahu a dôvodov žaloby posudzujúc ich podľa obsahu v intenciách § 41 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 249 ods. 2, teda zákonnosti postupu podľa § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe vo veci týkajúcej sa námietky zaujatosti vznesenej žalobkyňou voči vedúcej služobného úradu a zákonnosti rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru vzhľadom na možnosti ponúknutia iného štátneho miesta v tom istom služobnom úrade alebo v inom služobnom úrade, teda v dôsledku dodržania zákonného postupu v zmysle § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe.

Pokiaľ žalovaný 1/ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa neposudzoval vec podľa zákona o štátnej službe účinného v čase vydávaných rozhodnutí t. j. ustanovení účinných do novely prijatej zákonom č. 231/2006 Z.z., ale podľa znenia účinného po novele - od 1.6.2006, treba prisvedčiť jeho tvrdeniu. Súd prvého stupňa pochybil, keď posudzoval platnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou v danej veci podľa právnej úpravy skončenia štátnozamestnaneckého pomeru platnej po novele zákona o štátnej službe zákonom č. 231/2006 Z.z. účinnnej od 1.6.2006 a nesprávne v odôvodnení napadnutého rozsudku aplikoval ustanovenia § 40 ods. 2, písm. a/ a § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe účinného po 1.6.2006, napriek tomu, že predmetom preskúmvacieho konania boli rozhodnutia správnych orgánov zo dňa 26.10.2005 a 21.12.2005, teda pred účinnosťou novely zákona o štátnej službe zákonom č. 231/2006 Z.z.. Avšak vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa preskúmvané rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, uvedené pochybenie nebolo spôsobilé spochybniť vecnú správnosť jeho rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa žalobe vyhovel z dôvodu, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného 1/, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa sú vecne a právne nesprávne, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol vo veci skutkovo správne.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa veci samej podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 a s § 220 zmenil, pretože na základe novely zákona o štátnej službe zákonom č. 231/2006 Z.z. účinného od 1.6.2006, v zmysle ktorej podľa § 138 ods. 1 odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie, prešla pôsobnosť odvolacieho orgánu v danej veci zo žalovaného 1/ na vedúceho úradu žalovaného 2/, a preto odvolací súd potom ako zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zrušil preskúmvané rozhodnutie žalovaného 1/, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, vec vrátil na ďalšie konanie žalovanému 2/, keďže vedúci služobného úradu žalovaného 2/ sa v zmysle § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe v znení platnom od 1.6.2006 stal odvolacím orgánom a súčasne žalobu voči žalovanému 1/ zamietol, keďže na základe novej právnej úpravy zákonom č. 231/2006 Z.z. stratil pasívnu legitímáciu v danej veci.

Odvolací súd žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože si ich náhradu neuplatnila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 21. apríla 2009

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.

predseda senátu